

DAN SIMMONS

ENDYMIONŮV VZESTUP

Překlad Petr Kotrle

Argo / Triton

JEDNA

„Papež je mrtev! Ať žije papež!“

Výkřik se rozlehl vatikánským nádvořím San Damaso, kde bylo v papežově bytě právě objeveno tělo Julia XIV., a s ozvěnou se rozlétl i do okolí. Svatý otec zemřel ve spánku. Zpráva se během několika minut rozšířila nesourodým shlukem budov, o němž se stále mluvilo jako o Vatikánském paláci, a s rychlostí požáru elektrického zařízení v prostředí čistého kyslíku pokračovala v postupu státem Vatikán. Zvěst, že papež zemřel, si propálila cestu komplexem vatikánského papežského úřadu, proskočila přeplněnou bránou svaté Anny do Apoštolského paláce a sousedního Paláce vlády a našla tolik naslouchajících uší v bazilice svatého Petra, až se arcibiskup sloužící mši musel otočit, když k němu dolehl nebyvalý šum a šepot shromážděných. Poté se spolu s odcházejícími věřícími roznesla z baziliky do početnějších davů na Svatopetrském náměstí, kde zapůsobila na osmdesát až sto tisíc turistů a návštěvníků z řad paxových hodnostářů podobně, jako když se k sobě přirazí kritické množství plutonia a rozpoutá štěpnou reakci.

Jakmile zpráva pronikla hlavní bránou pro vozidla pod Obloukem zvonů, získala rychlost elektronů, vzápětí přeskočila na rychlost světla a nakonec vyrazila z planety Pacem rychlostí Hawkingova pohonu, přesahující šíření světla v násobku tisíců. Podstatně blíž, hned za věkovitými hradbami Vatikánu, se mohutným, potícím se Andělským hradem, kde se hluboko v hoře kamene, jež měla původně sloužit jako Hadriánovo mauzoleum, nacházely kanceláře Svátého oficia inkvizice, rozeznělo vyzvánění telefonů a komlogů. Celé dopoledne bylo slyšet chrastění růženců a šustění naškrobených sutan vatikánských funkcionářů, kteří pospíchali do kanceláří, aby monitorovali svá zašifrovaná síťová spojení a čekali na pokyny shora. V uniformách a implantátech tisícovek paxových úředníků, vojenských velitelů a představitelů zvonily, pípaly a vibrovaly osobní komunikátory. Během třiceti minut se o nález papežova mrtvého těla dozvěděly zpravodajské agentury působící na planetě Pacem, které v reakci na

DAN SIMMONS

to připravily robotické holokamery, aktivovaly celou škálu soustavových přenosových satelitů, poslaly do vatikánské tiskové kanceláře nejlepší živé reportéry a čekaly. V mezihvězdném společenství, jež církev ovládala téměř absolutně, zpráva čekala nejenom na nezávislé potvrzení, ale na oficiální dosvědčení, že může existovat.

Za dvě hodiny a deset minut po objevu těla papeže Julia XIV. církev jeho úmrtí potvrdila v prohlášení vydaném úřadem vatikánského státního sekretáře, kardinála Lourdusamyho. Nahrané prohlášení bylo během několika sekund odvysíláno do všech rádiových a holovizních přijímačů na rušné planetě Pacem. Miliarda a půl jejich obyvatel, což byli všechno znovuzrození křesťané s kruciformem, většinou zaměstnaní Vatikánem nebo obrovskou civilní, vojenskou či merkantilovou byrokracií paxového státu, přerušila svou činnost a s určitým zájmem naslouchala. Ještě před vydáním oficiálního prohlášení vystartoval z orbitálních základen tucet nových kosmických lodí třídy Archanděl a zamířil do různých částí malé lidské sféry v galaktickém rameni. Pohon, díky němuž byla cesta téměř okamžitá, jejich posádky ihned zabil, avšak zpráva o papežově smrti byla bezpečně uložena v počítačích a zakódovaných transpondérech, aby mohla být doručena více než šedesáti nejvýznamnějším arcidiecézním planetám a hvězdným soustavám. Archandělské kurýrní lodi přivezou několik hlasujících kardinálů zpátky na Pacem, aby stihli volbu, ale většina hlasujících se rozhodne zůstat na domovských planetách – vzdát se smrti, navzdory spolehlivému příslibu vzkříšení – a místo sebe pošle zašifrovaný interaktivní hološtiték obsahující jejich instrukce k volbě dalšího nejvyššího pontifika.

Dalších osmdesát pět paxových plavidel třídy Hawking, většinou bitevních lodí schopných vyvinout vysoká zrychlení, je připraveno dosáhnout relativistických rychlostí a následně skokových konfigurací, přičemž jejich cesta se bude měřit na dny až měsíce a relativní časový dluh dosáhne týdnů až let. Tyto lodě budou čekat v kosmickém prostoru u Pacem patnáct až dvacet standardních dní do volby nového papeže, načež zprávu doručí do zhruba 130 méně významných paxových soustav, na nichž arcibiskupové pečují o další miliardy věřících. Tyto arcidiecézní planety budou mít zase za úkol informovat o papežově smrti, vzkříšení a znovuzvolení podružnější soustavy, odlehlé planety a bezpočet kolonií na Periferii. Poslední flotila čítající více než dvě stovky bezpilotních kurýrních dronů opustila skladovací hangáry na obrovské asteroidové základně Paxu

ENDYMIONŮV VZESTUP

v soustavě Pacem a jejich poštovní čipy čekaly pouze na oficiální zprávu o znovuzrození a znovuzvolení papeže Julia, než vystartují do Hawkingova prostoru, aby ji doručily složkám paxové flotily, které se daleko za hranicemi paxového prostoru, v obranné sféře nazývané Velká zeď, podílejí na hlídkové službě nebo přímých bojích s Vyvrženci.

Papež Julius zemřel již osmkrát. Pontifikovo srdce bylo slabé a on si je odmítal nechat opravit – ať už operací, nebo nanoplastikou. Zastával přesvědčení, že papež by se měl dožít přirozeného věku a po jeho smrti by měl být zvolen papež nový. Od tohoto názoru ho nijak neodradila skutečnost, že papežem byla osmkrát znovuzvolena tatáž osoba. Již nyní, kdy je tělo papeže Julia připravováno na večerní formální vystavení, než je odvezou do soukromé oživovací kaple za svatým Petrem, kardinálové a jejich náhradníci volbu chystají.

Sixtinskou kapli uzavřeli a připravili na hlasování, které se bude konat za necelé tři týdny. Třiaosmdesáti kardinálům, kteří budou přítomni fyzicky, přivezli starodávné kabinky s nebesy, a těm, již budou hlasovat v zastoupení, nainstalovali holografické projektory a interaktivní dataplánová připojení. Před vysoký oltář postavili stůl pro skrutátory. Na stůl skrutátorů pečlivě položili kartičky, jehly, nitě, schránku, podnos, lněné ubrousky a další věci a vše přikryli větším ubrusem. Stůl pro infirmarie a kontrolory postavili vedle oltáře. Hlavní dveře Sixtinské kaple zamkli, zajistili a utěsnili. Před dveře kaple a neprůstřelné portály oživovací přístavby svatého Petra se postavila komanda švýcarských gardistů v plné bojové výstroji, vybavených nejmodernějšími energetickými zbraněmi.

V souladu se starým protokolem bylo naplánováno, aby volba proběhla nejdřív za patnáct dní a nejpozději za dvacet. Kardinálové, kteří bydleli na Pacem nebo do tří týdnů časového dluhu, zrušili svůj běžný program a přichystali se na konkláve. Všechno ostatní bylo připraveno.

Někteří obézní lidé nesou svou váhu jako slabinu, známku nestřídmosti a lenosti. Jiní obézní lidé přijímají hmotnost důstojně, jako vnější projev své rostoucí moci. Simon Augustino kardinál Lourdusamy patřil do druhé kategorie. Lourdusamy byl obrovský muž, úplná šarlatová hora, když se nastrojil do slavnostního kardinálského roucha. Vypadal na šedesát standardních let a tímto dojmem působil po dobu více než dvou set let svého aktivního života a úspěšného oživování. Lourdusamy měl dvě brady, holou hlavu a tichý bas, který však uměl zesílit v božské hřímání

DAN SIMMONS

schopné prostoupit baziliku svatého Petra bez použití audiosoustavy. Ve Vatikánu zůstal ztělesněním zdraví a vitality. Uvnitř církevní hierarchie bylo mnoho takových, kteří Lourdusamymu – tenkrát ještě mladému, podružnému hodnostáři v diplomatickém soukolí Vatikánu – připisovali zásluhy za to, že přivedl ztrápeného, bolestmi sužovaného bývalého hyperionského poutníka, otce Lenara Hoyta, k objevu, jenž zkrotil kruciform a udělal z něj nástroj znovuzrození. Připisovali mu stejně velké zásluhy za to, že vyvedl církve z pokraje zániku, jako právě zesnulému papeži.

Ať už byla v té pověsti pravda kdekoli, první den po devátém skonu Svatého otce v úřadu a pět dní před znovuoživením Jeho Svatosti byl Lourdusamy v dobré kondici. Jako kardinál státní sekretář, předseda výboru pro dohled nad dvanácti svatými kongregacemi a prefekt nejobávanějšího a nejpomyšleněji chápaného z těchto úřadů – Svaté kongregace pro nauku víry, nyní po více než tisíciletém mezivládí opět známé jako Svaté officium obecné inkvizice – byl Lourdusamy nejmocnějším člověkem v kurii. V okamžiku, kdy Jeho Svatost papež Julius XIV. ležel na katafalku v bazilice svatého Petra a jeho tělo čekalo, až bude se soumrakem převezeno do oživovací přístavby, byl Simon Augustino kardinál Lourdusamy zřejmě nejmocnějším člověkem v galaxii.

Kardinálovi tato skutečnost toho rána neunikla.

„Už jsou tady, Lucasi?“ zabručel na muže, jenž byl po dvě stě rušných let jeho pobočníkem a pravou rukou. Monsignor Lucas Oddi svou drobností, vychrtlostí, věkovitým vzhledem a naléhavostí pohybů ostře kontrastoval s obrovským, tělnatým, nestárnoucím a malátným kardinálem Lourdusamym. Jakožto vatikánský státní podtajemník měl Oddi plný titul „zástupce a tajemník pro šifry“, ale běžně byl znám jako „zástupce“. „Šifra“ by se pro vysokého, vyhublého benediktinského administrátora jako přezdívka možná hodilo stejně dobře, neboť ani po dvou set dvaceti letech bezproblémové služby svému pánovi nikdo – dokonce ani samotný Lourdusamy – neměl ponětí o jeho soukromých názorech nebo emocích. Otec Lucas Oddi byl Lourdusamyho pevnou pravou rukou tak dlouho, že ho sekretář kardinál už dávno bral jako pouhé prodloužení vlastní vůle.

„Právě se usadili v nejnvtitnější čekárně,“ odpověděl monsignor Oddi.

Kardinál Lourdusamy přikývl. Už více než tisíc let – od dob dávno před Hidžrou, která lidstvo nasměrovala pryč z umírající Země, ke kolonizaci hvězd – bylo ve Vatikánu zvykem, že se důležitá jednání odehrávala spíš v čekárnách významných hodnostářů než v jejich soukromých

ENDYMIONŮV VZESTUP

pracovnách. Nejvnitřnější čekárna státního sekretáře kardinála Lourdusamyho byla malá – neměřila víc než pět metrů čtverečních – a nebylo v ní nic než kulatý mramorový stůl bez jakýchkoli komunikačních aparatur, jediné okno, z něhož by se otevíral výhled do venkovní lodžie zdobené úžasnými freskami, kdyby nebylo úplně polarizované, a dva obrazy od génia z třicátého století, Karo-tana – jeden ukazoval Kristovo utrpení v Getsemanské zahradě, druhý papeže Julia (v předpapežské totožnosti otce Lenara Hoyta), jak za bezmocného přihlížení Satana (v podobě Štíra) přijímá od statného, ale androgynně vyhlížejícího archanděla první kruciform.

Čtveřice lidí v čekárně – tři muži a jedna žena – představovala výkonnou radu Pankapitalistické ligy nezávislé katolické mezihvězdné obchodní organizace, běžněji známé jako Pax Mercantilus. Dva z mužů – Helvig Aron a Kennet Hay-Modhino – mohli být otec se synem, podobali se dokonce i decentními, nákladnými dlouhými obleky, drahými konzervativními účesy, lehce biologicky přemodelovanými rysy, které by je na Staré Zemi řadily mezi Severoevropany, a ještě nenápadnějšími červenými špendlíky, jimiž dávali najevo příslušnost k Nejvyššímu vojenskému řádu špitálu svatého Jana z Jeruzaléma, Rhodu a Malty – starému společenství obecně známému jako maltéztští rytíři. Třetí muž byl asijského původu a na sobě měl jednoduché bavlněné roucho. Jmenoval se Kenzo Isozaki a byl v tento den – po Simonu Augustinovi kardinálu Lourdusamym – patrně druhým nejmocnějším člověkem v Paxu. Poslední zástupce Pax Mercantilus, žena ve věku padesáti standardních let s pečlivě zastríženými černými vlasy a ztrhaným obličejem, oblečená do poměrně levného pracovního oděvu z česaného vláknoplastu, byla Anna Pelli Cognaniová, údajná Isozakiho korunní princezna, o níž se říkalo, že byla roky milenkou arcibiskupky z Vektoru Renesance.

Když kardinál Lourdusamy vešel a zaujal místo u stolu, všichni čtyři vstali a zlehka se uklonili. Jediným přihlízejícím byl monsignor Lucas Oddi. Stál opodál stolu, s kostnatýma rukama sepnutýma před sutanou, a přes jeho ramena v černém hábitu si nepočtené shromáždění prohlížel zmučenýma očima Karo-tanův Ježíš Kristus v Getsemanské zahradě.

Pánové Aron a Hay-Modhino přistoupili, aby poklekli a políbili kardinálův prsten se zkoseným safírem, ale pokračování protokolu Lourdusamy odbyl mávnutím ruky, než mohli Kenzo Isozaki nebo žena přijít blíž. Když se pak čtveřice zástupců Pax Mercantilus znovu posadila, kardinál promluvil: „Všichni jsme staří přátelé. Víte, že po dobu dočasné nepřítomnosti

DAN SIMMONS

Svatého otce zastupuji v tomto rozhovoru Svatý stolec, a proto veškeré záležitosti, které dnes budeme probírat, neopustí tyto zdi.“ Lourdusamy se usmál. „A tyto zdi jsou nejbezpečnější a nejlépe zajištěné proti odposlechu v celém Paxu.“

Arno a Hay-Modhino se křečovitě usmáli. Příjemný výraz ve tváři Isozakiho se nezměnil. Zamračení Anny Pelli Cognaniové se prohloubilo. „Vaše Eminence,“ řekla. „Mohu hovořit otevřeně?“

Lourdusamy natáhl baculatou dlaň. Odjakživa měl nedůvěru k lidem, kteří žádali, aby mohli mluvit otevřeně, přísahali na svou čest nebo používali výraz „upřímně“. Odpověděl: „Samozřejmě, drahá přítelkyně. Lituji, že nám dnešní naléhavé okolnosti dávají tak málo času.“

Anna Pelli Cognaniová úsečně přikývla. Pochopila rozkaz, že má být konkrétní. „Vaše Eminence,“ pokračovala, „požádali jsme o toto jednání, abychom s vámi mohli mluvit nejenom jako oddaní členové Pankapitalistické ligy Jeho Svatosti, ale jako přátelé Svatého stolce a vás osobně.“

Lourdusamy laskavě přikývl. Tenké rty mezi podbradky se pousmály. „Samozřejmě.“

Helvig Aron si odkašlal. „Vaše Eminence, Mercantilus má na nastávající volbě papeže pochopitelný zájem.“

Kardinál čekal.

„Naším dnešním cílem,“ navázal Hay-Modhino, „je ubezpečit Vaši Eminenci – jako státního sekretáře i jako potenciálního kandidáta na úřad papeže – že liga bude po nadcházející volbě uskutečňovat politiku Vatikánu nanejvýš oddaně.“

Kardinál Lourdusamy nepatrně přikývl. Rozuměl dokonale. Pax Mercantilus – Isozakiho zpravodajská síť – nějak vyčenichal vzpouru ve vatikánské hierarchii. Nějakým způsobem zaslechl nejtišší šepoty ze zvukotěsných místností, jako byla tato: že nadešel čas nahradit papeže Julia novým pontifikem. A Isozaki věděl, že by jím byl Simon Augustino Lourdusamy.

„V tomto smutném dočasném bezvládí cítíme jako svou povinnost nabídnout soukromé i veřejné záruky, že liga bude nadále sloužit zájmům Svatého stolce a Svaté matky církve, tak jako to dělá více než dvě standardní století.“

Kardinál Lourdusamy znovu přikývl a čekal, ale čtyři představitelé Mercantilu se k žádným dalším projevům nechystali. Krátce se zamyslel, proč se Isozaki dostavil osobně. *Aby raději viděl mou reakci, než věřil hlášením*

ENDYMIONŮV VZESTUP

od podřízených, pomyslel si. Starý pán věří svým smyslům a postřehům víc než komukoli a čemukoli jinému. Lourdusamy se usmál. *Správný přístup.* Nechal ticho protáhnout o další minutu, než promluvil. „Přátelé,“ spustil nakonec hlubokým hlasem, „neumíte si představit, jak mne hřeje u srdce, že čtyři tak důležití a zaneprázdnění lidé v čase našeho společného smutku navštíví takového nevýznamného kněze.“

Isozaki a Cognaniová zůstali bez výrazu, neteční jako argon, ale v očích ostatních dvou mužů z Mercantilu kardinál zahlédl špatně skrytý záblesk očekávání. Pokud Lourdusamy v tomto klíčovém okamžiku jejich podporu vítal, jakkoli nenápadně, stavělo to Mercantilu na úroveň vatikánských konspirátorů – činilo to z Mercantilu vítaného spoluspiklence s postavením, které se de facto vyrovná příštím pápeži.

Lourdusamy se naklonil blíž ke stolu. Kardinál si všiml, že Kenzo Isozaki po celou dobu této slovní výměny ani jednou nemrkl. „Přátelé,“ navázal, „jako dobří znovuzrození křesťané,“ – kývl hlavou směrem k pánům Aronovi a Hay-Modhinovi – „jako rytíři hospitalitě nepochybně znáte proces volby našeho nového pápeže. Jakmile se kardinálové a jejich interaktivní protějšky shromáždí v Sixtinské kapli, která bude následně uzavřena, existují tři možnosti, jimiž můžeme pápeže zvolit – veřejným hlasováním, prostřednictvím zástupců nebo sčítáním hlasů. Při veřejném hlasování všechny kardinály volitele prostoupí Svatý duch a napomůže jim k tomu, aby Nejvyšším pontifikem prohlásili jedinou osobu. Každý z nás zvolá *eligo* – ‚volím‘ – a jméno osoby, kterou jednohlasně vybereme. Při volbě prostřednictvím zástupců zvolíme několik z nás – řekněme tučet kardinálů –, aby rozhodli za všechny. Při sčítání hlasů volí kardinálové volitele tak dlouho, dokud kandidát nezíská dvoutřetinovou většinu navýšenou o jeden hlas. Tak je nový pápež zvolen a čekající miliardy mohou spatřit *sfumata* – obláčky bílého kouře – znamenající to, že naše církevní rodina má opět Svatého otce.“

Čtyři zástupci Pax Mercantilus mlčky seděli. Každý z nich postup při volbě pápeže důvěrně znal – samozřejmě nejenom její starodávný mechanismus, ale také politikaření, tlaky, uzavírání dohod, blufování a nepokryté vydírání, jež proces v průběhu staletí doprovázely. A začali chápat, proč teď kardinál Lourdusamy zdůrazňuje něco, co je tak jasné.

„Při posledních devíti volbách,“ ujal se znovu slova mohutný kardinál s dunivým hlasem, „byl pápež zvolen veřejným hlasováním... přímým zásehlem Svatého ducha.“ Lourdusamy udělal dlouhou, významnou pauzu.

DAN SIMMONS

Monsignor Oddi stál za ním a dával pozor, stejně nehybný jako Kristus na obraze za ním, stejně nemrkající jako Kenzo Isozaki.

„Nemám žádný důvod se domnívat,“ navázal nakonec Lourdusamy, „že tato volba bude jiná.“

Vedoucí představitelé Pax Mercantilus se nepohnuli. Nakonec Isozaki neznatelně sklonil hlavu. Sdělení bylo vyslechnuto a pochopeno. Za zdmi Vatikánu žádná vzpoura nebude. Anebo kdyby byla, Lourdusamy to má pevně v rukou a podporu Pax Mercantilus nepotřebuje. V prvním případě čas kardinála Lordusamyho ještě nepřišel a na církev a Pax bude znovu dohlížet papež Julius. Vidina nevyčísitelných zisků a moci, které by Isozakiho skupina získala, kdyby vytvořila spojení s budoucím pontifikem, ji přiměla ke strašlivému riziku. Teď se museli vyrovnat pouze s následky tohoto rizika. O století dřív papež Julius předchůdce Kenza Isozakiho za menší špatný odhad exkomunikoval, odebral mu svatost kruciformu a odsoudil vůdce Mercantilu k životu v odloučení od katolické komunity – což samozřejmě obnášelo všechny muže, ženy a děti na Pacem a většině paxových planet – završeném pravou smrtí.

„Lituji, ale naléhavé povinnosti mne nutí vzdát se vaší milé společnosti,“ řekl kardinál.

Než mohl vstát, a v rozporu s běžným protokolem upravujícím odchod z přítomnosti prince církve, Isozaki rychle postoupil dopředu, poklekl a políbil kardinálův prsten. „Eminence,“ zašeptal starý miliardář z Pax Mercantilus.

Tentokrát Lourdusamy nevstal a neodešel, dokud mu všichni mocní ředitelé nepřišli prokázat úctu.

Kosmická loď třídy Archanděl se přenesla do prostoru Božího háje den po smrti papeže Julia. Tento archanděl jako jediný neplnil kurýrní úkoly; byl menší než nové lodě a jmenoval se *Rafael*.

Několik minut poté, co archanděl zaujal oběžnou dráhu kolem planety v barvě popela, oddělila se od něho výsadková loď a spustila se do atmosféry. Na palubě byli dva muži a jedna žena. Vypadali jako sourozenci: všichni tři měli štíhlé tělo, světlou pleť, tmavé, rovné krátké vlasy, pokleslá víčka a tenké rty. Na sobě měli černobílé, nijak nezdobené lodní kombinézy se složitými náramkovými komlogy. Jejich přítomnost ve výsadkové lodi byla zvláštností – loď třídy Archanděl lidi při drsném přenosu

ENDYMIONŮV VZESTUP

Planckovým prostorem vždy zabily a oživovacím kójím na palubě zpravidla trvalo tři dny, než lidskou posádku oživily.

Tito tři nebyli lidé.

Výsadková loď vymorfovala křídla, všechny plochy vyhladila do aerodynamického pláště a rychlostí Mach 3 přelétla přes terminátor do denního světla. Pod ní se otáčela bývalá templářská planeta Boží háj – masa spálených ploch, popelových polí, bahenních proudů, tajících ledovců a zelených sekvojí, které se snažily v poničené krajině znovu uchytit. Výsadková loď zpomalila na podzvukovou rychlost, mihla se nad úzkým pásem mírného podnebí a životaschopné vegetace v blízkosti rovníku planety a podél řeky dolétla k pahýlu bývalého Stromu světa. Pahýl, osmdesát tři kilometrů široký a v poničené podobě stále kilometr vysoký, se zvedal nad jižní obzor jako černá stolová hora. Výsadková loď se Stromu světa vyhnula, dál sledovala tok řeky západním směrem a pokračovala v sestupu, až přistála na balvanu nedaleko místa, kde řeka vtékala do úzké soutěsky. Muži a žena sestoupili po vysunutých schůdcích a pohledem zhodnotili scénérii. Na této části Božího háje bylo několik hodin před polednem, řeka na začátku peřejí hučela, v houštině dál po proudu štěbetali ptáci a neviditelní obyvatelé stromů. Ve vzduchu bylo cítit borové jehličí, neklasifikovatelné cizí pachy, mokrou hlínu a popel. Před více než dvěma sty padesáti lety se tato planeta stala terčem ničivého útoku z oběžné dráhy. Dvě stě metrů vysoké templářské stromy, které neodletěly do vesmíru, shořely při požáru, jehož běsnění trvalo skoro celých sto let, než jej konečně uhasila nukleární zima.

„Opatrně,“ poznamenal jeden z mužů, když se trojice vydala dolů k řece. „Monofilamenty, které tady nastražila, by měly být stále na místě.“

Hubená žena přikývla a vytáhla z pěnového pouzdra, které měla u sebe, laserovou zbraň. Nastavila paprsek na nejširší rozptyl a přešla jím po řece. Neviditelná vlákna zazářila v ranní rose jako pavučina. Křížovala řeku, oplétala balvany, nořila se ze zpěněné řeky a jinde z ní vystupovala.

„Tam, kde máme práci, nejsou žádná,“ řekla žena a laser vypnula. Trojice přešla nízko položenou oblast u řeky a vylezla po skalnatém svahu. Žula se tady při ohnivé zkáze Božího háje roztavila a stékala dolů jako láva, ale na jedné terasovité stěně byly patrné známky katastrofy nedávnějšího data. U vršku balvanu deset metrů nad řekou byl v pevné skále vypálený kráter. Dokonale kruhový, sahající půl metru pod úroveň balvanu a pět metrů široký. Na jihovýchodní straně, kde roztavená láva vytekla

DAN SIMMONS

a v kaskádě seskákala dolů k řece, vzniklo z černé horniny přírodní scho-diště. Skála, jež vyplňovala kulatou prohlubeň na vršku balvanu, byla tmavší a hladší než zbytek kamene. Vypadala jako leštěný onyx zasazený do žulového tyglíku.

Jeden z mužů do prohlubně vstoupil, celý se položil na hladký kámen a přitiskl ucho ke skále. V dalším okamžiku vstal a kývl na ostatní dva.

„Odstupte,“ řekla žena. Dotkla se náramkového komlogu.

Trojice stačila udělat pět kroků dozadu, když z vesmíru slétl paprsek čisté energie. Ptáci a stromoví tvorové z lesní houštiny se v halasné panice dali na úprk. Vzduch se ionizoval, v několika sekundách se přehřál a jako tlaková vlna vyrazil všemi směry. Větve a listí ve vzdálenosti padesát metrů od místa, kde se paprsek dotkl skály, vzplanuly. Oslnivě jasný kužel světla průměrem přesně odpovídal kulaté prohlubni v balvanu. Hladký kámen se měnil v jezero tekutého ohně.

Dva muži a žena necouvli. Z lodních kombinéz se jim v žáru otevřeně výhně kouřilo, ale speciální tkanina se nevznítala. Ani jejich těla.

„Dost,“ překřičela žena burácení energetického paprsku a rozšiřující se ohnivě bouře. Zlatý paprsek přestal existovat. Horký vzduch se silou vichřice vrhl na jeho místo, aby vyplnil vakuum. Z prohlubně ve skále byl kruh bublající lávy.

Jeden z mužů si klekl a jako by poslouchal. Pak kývl na ostatní a fázo-vě se posunul. V jednom okamžiku to bylo maso, kosti, krev, kůže a vlasy, v dalším leskle stříbrná socha v podobě člověka. Modrá obloha, hořící les a jezírko tekutého ohně se od jeho proměnlivé stříbřité kůže dokonale odrážely. Ponořil do lávového jezírka ruku, přikrčil se, zalovil hlouběji a začal něco vytahovat. Stříbrný tvar jeho ruky jako by se slil s povrchem další stříbrné lidské postavy – tentokrát ženské. Mužská chromovaná socha vytáhla ženskou chromovanou sochu ze syčícího, prskajícího kotle lávy a přenesla ji padesát metrů k místu, kde tráva nehořela a kámen byl dost studený, aby udržel jejich tíhu. Další muž a žena ho následovali.

Muž opustil leskle stříbrnou podobu a žena, kterou odnesl, okamžik nato udělala totéž. Žena, jež se vynořila ze živého stříbra, vypadala jako dvojče nakrátko ostříhané ženy v lodní kombinéze.

„Kde je ta malá mrcha?“ zeptala se zachráněná žena. Kdysi byla známá jako Rhadamanth Nemes.

„Pryč,“ odpověděl muž, který ji zachránil. Se svým sourozencem mohli být její bratři nebo klony mužského pohlaví. „Prošli poslední Bránou.“

ENDYMIONŮV VZESTUP

Rhadamanth Nemes se lehce ušklíbla. Ohýbala prsty a pohybovala rukama, jako by se zotavovala z křečí v končetinách. „Aspoň že toho zatraceného androida jsem zabila.“

„Ne,“ promluvila druhá žena, její dvojče. Neměla jméno. „Odletěli výsadkovou lodí *Rafaela*. Android přišel o ruku, ale autochirurg ho udržel naživu.“

Nemes přikývla a ohlédla se ke skalnatému úbočí, kde stále stékala láva. Zář ohně zviditelňovala třpytivou pavučinu monofilamentu nad řekou. Les za nimi hořel. „Nebylo to... příjemné... tam uvnitř. Nedokázala jsem se pohnout, když do mě lodní kopí pražilo plnou silou, a pak jsem se nemohla fázově posunout, když jsem kolem sebe měla skálu. Musela jsem se obrovsky soustředit, abych snížila výdej energie, a přitom zachovala aktivní rozhraní fázového posunu. Jak dlouho jsem tam byla pohřbená?“

„Čtyři pozemské roky,“ řekl muž, který do té chvíle nepromluvil.

Rhadamanth Nemes povytáhla tenké obočí, spíš tázavě než překvapeně. „Ale Jádro přece vědělo, kde jsem...“

„Jádro vědělo, kde jsi,“ potvrdila druhá žena. Hlas a výrazy obličeje měla stejné jako zachráněná. „A Jádro vědělo, že jsi zklamala.“

Nemes se nepatrně pousmála. „Takže ty čtyři roky byly trest?“

„Připomínka,“ řekl muž, který ji vytáhl ze skály.

Rhadamanth Nemes udělala dva kroky, jako by zkoušela, jestli udrží rovnováhu. Její hlas byl monotónní. „Tak proč jste pro mě teď přišli?“

„Kvůli té dívce,“ odpověděla druhá žena. „Vrací se. Máme obnovit tvou misi.“

Nemes přikývla.

Muž, který ji zachránil, položil ruku na její útlé rameno. „A vezmi v úvahu, prosím, že čtyři roky uvěznění v ohni a kameni nebudou nic proti tomu, co můžeš čekat, jestli zklameš znovu.“

Nemes se na něho dlouho upřeně dívala, aniž odpověděla. Pak se přesně naaranžovaným pohybem odvrátila od lávy a plamenů, srovnala krok a všichni čtyři v dokonalé harmonii zamířili k výsadkové lodi.

Na pouštní planetě Madredios, na náhorní plošině nazývané Llano Estacado díky sloupům vyrábějícím atmosféru, jimiž byla poušť protkaná v pravidelné desetikilometrové síti, se otec Federico de Soya připravoval na brzkou ranní mši.

Pouštní městečko Nuevo Atlan mělo necelé tři stovky stálých obyvatel – většinou paxových dělníků, kteří těžili bauxit v dolech a čekali, až zemřou,

DAN SIMMONS

než odcestují domů. K nim se přidávalo několik konvertovaných maria-
listů, nuzně přežívajících jako pastevcí korgorů v toxických pustinách –
a otec de Soya přesně věděl, kolik jich do kaple na brzkou ranní mši při-
jde: čtyři – stará paní Sanchezová, vdova, která údajně svého manžela za-
vraždila při prašné bouři před dvašedesáti lety, dvojčata Perellova, která
– z neznámých důvodů – chodila raději do starého, zchátralého kostela
než do dokonale čisté a klimatizované firemní kaple v důlní rezervaci,
a tajemný starý muž s obličejem zjizveným ozářením, který klečel v po-
slední lavici a nikdy si nepřišel pro svátost oltární.

Venku zuřila prašná bouře – tak jako vždycky – a otec de Soya musel
posledních třicet metrů ze své vepřovicové fary do kostelní sakristie pře-
běhnout. Přes hlavu a ramena měl průhlednou kapuci z vláknoplastu, aby
si chránil kleriku a biret, a breviář vražený hluboko do kapsy kleriky, aby
zůstal čistý. Stejně to nefungovalo. Když si každý večer kleriku sundal
nebo pověsil biret na háček, písek se vyvalil v červené kaskádě jako zaschlá
krev z rozbitých přesýpacích hodin. A když každé ráno otevřel breviář, pí-
sek skřípal mezi stránkami a špinil mu prsty.

„Dobré ráno, otče,“ pozdravil Pablo, když kněz spěšně vešel do sakris-
tie a utěsnil veřeje dveří rozpraskanými pěnovými páskami.

„Dobré ráno, Pablo, můj nejvěrnější ministrante,“ odpověděl otec de
Soya. Ve skutečnosti se kněz v duchu opravil: Pablo byl jeho *jediný* mi-
nistrant. Prosté dítě – prosté ve starém smyslu toho slova, tedy duševně
zaostalé, a zároveň ve smyslu čestné, upřímné, oddané a přátelské – při-
cházelo každý den v 6.30 ráno a v neděli dvakrát, aby de Soyovi pomohlo
odsloužit mši – přestože na mši v neděli časně ráno chodili jen titíž čtyři
lidé a na pozdější půl tuctu dělníků z bauxitového dolu.

Chlapec přikývl a znovu se vesele zašklebil. Úsměv nakrátko zmizel,
když si na úbor ministranta navlékl čistou, naškrobenou rochetu.

Otec de Soya kolem chlapce prošel, cestou mu načechral tmavé vlasy
a otevřel vysokou skříň s ornáty. Prachová bouře pohltila vycházející slun-
ce a ráno potměnělo jako noc na pouštní planině, takže jediným zdrojem
světla v místnosti byla mihotavá sakristijní lampa. De Soya poklekl a po
krátké, upřímné modlitbě se začal strojit do svého profesního oděvu.

Jako otec kapitán de Soya z paxové flotily, velitel bitevních lodí jako
Baltazar, si Federico de Soya dvě desítky let oblékal uniformu, na níž byly
jedinými známkami jeho kněžství kříž a límec. Měl na sobě plastkevarovou
bojovou výstroj, kosmické skafandry, taktické komunikační implantáty,

ENDYMIONŮV VZESTUP

dataplánové brýle, božské rukavice – všechno, co patřilo k výbavě kapitána bitevní lodi –, ale žádná z těch věcí se ho nedotýkala a nepůsobila na něho tak jako toto prosté roucho faráře. Za čtyři roky, které uběhly od doby, kdy byl kapitán otec de Soya degradován a propuštěn ze služeb flotily, znovu našel své původní poslání.

De Soya si na sebe vzal humerál. Sklouzl mu přes hlavu jako talár a spadl až ke kotníkům. Humerál byl z bílého lněného plátna a navzdory neustálým prachovým bouřím byl dokonale čistý, stejně jako alba, kterou si oblékl vzápětí. S šeptanou modlitbou si kolem pasu uvázal cingulum. Potom vzal ze skříně bílou štólu, chvíli ji uctivě podržel oběma rukama, pak si ji dal kolem krku a oba konce hedvábného pásu překřížil. Pablo za jeho zády pobíhal po místnůstce, zbavoval se špinavých venkovních bot a nazouval si levné tenisky z vláknoplastu, které si tady na radu matky pro mši nechával.

Otec de Soya si oblékl svrchní tunicellu, která měla zepředu kříž ve tvaru T. Byla bílá, s decentním nachovým lemováním: dnes ráno přednese požehnání, při kterém v tichosti udělí svátost pokání údajné vdově a vražedkyni v přední řadě a radiaci zjizvenému nýmandovi v řadě poslední.

Pablo se přihrnul k němu. Chlapec měl úsměv od ucha k uchu a sotva popadal dech. Otec de Soya položil chlapci ruku na hlavu, aby mu urovnal rozčuchané ptačí hnízdo a zároveň ho trochu zklidnil. De Soya pozvedl kalich, sundal ruku z chlapcovy hlavy, podržel ji nad zahalenou číši a tiše pronesl: „Dobře.“ Na Pabla dolehla vážnost okamžiku a jeho úsměv zmizel. Nato chlapec vykročil v čele jejich dvoučlenného procesí dveřmi sakristie k oltáři.

De Soya si okamžitě všiml, že v kapli je pět osob, nikoli čtyři. Byli tam obvyklí věřící – všichni poklekali, vstávali a znovu poklekali na obvyklých místech –, ale kromě nich tam byl ještě někdo, vysoká postava, mlčky stojící v nejhlubších stínech tam, kde malé předsálí přecházelo do hlavní lodě. I když otec de Soya dělal vše pro to, aby z hlavy vytěsnil všechno kromě svatého mystéria, jehož byl součástí, přítomnost cizí osoby po celou dobu obnovené mše na sebe strhovala jeho pozornost.

„*Dominus vobiscum*,“ odříkal otec de Soya. Věřil, že Ježíš Kristus s nimi více než tři tisíce let *je...* se všemi.

„*Et cum spiritu tuo*,“ pokračoval, a když Pablo slova opakoval, kněz otočil hlavu, aby se podíval, jestli na vysokou, hubenou postavu v tmavém výklenku v přední části lodě dopadá světlo. Nedopadalo.

DAN SIMMONS

Při kánonu otec de Soya na tajemnou postavu zapomněl a dokázal soustředit veškerou svou pozornost na hostii, zvednutou v jeho necitlivých prstech. „*Hoc est enim corpus meum*,“ vyslovil jezuita zřetelně. Cítil přítom sílu těch slov a po desetitisíci se modlil, aby násilné hřchy, které jako kapitán flotily spáchal, mohla smýt krev a milost tohoto Spasitele.

K oltářní mříži přistoupila pouze dvojčata Perellova. Jako vždycky. De Soya odřikal patřičná slova a podal mladíkům hostii. Ubránil se nutkání zvednout oči k postavě skryté ve stínech v zadní části kostela.

Mše skončila skoro ve tmě. Poslední modlitby a odpovědi zanikly v kvílení větru. Kostelík neměl elektrinu – nikdy ji neměl – a deset miho-tavých svíček na zdi přitímí příliš nezahánělo. Otec de Soya přednesl závě-rečné požehnání, odnesl kalich do tmavé sakristie a postavil jej tam na menší oltář. Pablo ze sebe rychle shodil rochetu a oblékl si bundu.

„Na shledanou zítra, otče!“

„Jistě, díky, Pablo. Nezapomeň...“ Příliš pozdě. Chlapec už byl ze dve-ří a pádíl k mlýnu na koření, kde pracoval s otcem a strýci. Vzduch kolem netěsnících dveří vyplnil rudý prach.

Za normálních okolností by si otec de Soya v tuto chvíli sundával or-nát a ukládal jej zpátky do skříně. Později by si ho odnesl na faru, aby ho vyčistil. Ale dnes ráno si nechal tunicellu, štólu, albu, cingulum i humerál na sobě. Z nějakého důvodu cítil, že je potřebuje, stejně jako potřeboval plastkevarovou bojovou výstroj při abordážních akcích, jež byly součástí bojů v Uhelném pytlí. Vysoká postava, nadále skrytá stíny, stála ve dve-řích sakristie. Otec de Soya se díval a čekal. Ubránil se nutkání pokřižo-vat se nebo zvednout zbývající hostii, jako by se chtěl chránit před upíry nebo ďáblem. Venku přešel vítr od kvílení do jakotu sirén.

Postava udělala krok do rubínového světla vrhaného sakristijní lampou. De Soya poznal kapitánku Marget Wuovou, osobní asistentku a spojku admirála Marusyna, velitele paxové flotily. De Soya se podruhé během rána musel opravit – nyní to byla admirálka Marget Wuová. Hvězdičky na jejím límci nebyly v červeném světle skoro vidět.

„Otec kapitán de Soya?“ promluvila admirálka.

Jezuita pomalu zavrtěl hlavou. Na této planetě s třiadvacetihodinovým dnem bylo teprve půl osmé, ale on už se cítil unaveně. „Pouze *otec de Soya*,“ řekl.

„Otec kapitán de Soya,“ zopakovala admirálka Wuová, a tentokrát v je-jím hlase nebyla otázka. „Tímto vás povolávám do aktivní služby. Máte

ENDYMIONŮV VZESTUP

deset minut na to, abyste si posbíral své věci, pak odejdete se mnou. Povolávací rozkaz má okamžitou platnost.“

Federico de Soya s povzdechem zavřel oči. Bylo mu do pláče. *Pane můj, je-li možné, ať mne mine tento kalich.* Když otevřel oči, kalich byl stále na oltáři a admirálka Wuová dál čekala.

„Ano,“ řekl tiše a pomalu, pečlivě se začal svlékat z posvátného roucha.

Třetí den po smrti a pohřbu papeže Julia XIV. došlo v jeho oživovací kóji k pohybu. Tenké hadičky a malé mechanické sondy se vysunuly a schovaly. Mrtvola na desce ležela nejdřív jako bez života, pouze holá hrud' se jí zvedala a klesala, pak sebou viditelně zacukala, zasténala a po mnoha dlouhých minutách se podepřela loktem. Nakonec se posadila. Bohatě vyšívaný rubáš z hedvábí a lnu sklouzl nahému kolem pasu.

Muž seděl několik minut na okraji mramorové desky, s hlavou v roztrěsených dlaních. Když se potom v oživovací kapli s téměř neslyšitelným zasycením odsunuly tajné dveře, vzhlédl. Slabě osvětleným prostorem přešel za šustění hedvábí a chrastění růžence kardinál ve slavnostním červeném úboru. Vedle něho kráčel vysoký, pohledný muž s šedými vlasy a šedýma očima. Na sobě měl jednoduchý, ale elegantní jednodílný oblek z šedého flanelu. Tři kroky za kardinálem a mužem v šedém šli dva příslušníci Švýcarské gardy ve středověké oranžovočerné uniformě. Nenesli žádné zbraně.

Nahý muž na desce zamrkal, jako by jeho oči nebyly zvyklé ani na tlumené světlo v potmělé kapli. Nakonec se oči zaostřily. „Lourdusamy,“ promluvil vzkříšený.

„Otec Duré,“ řekl kardinál Lourdusamy. Nesl abnormálně velký kalich.

Nahý muž zahýbal rty a jazykem, jako by se probudil s nepříjemnou chutí v ústech. Byl to postarší muž s pohublým, asketickým obličejem, smutnýma očima a starými jizvami na čerstvě oživeném těle. Dva kruciformy na jeho hrudi zářily rudě a byly nateklé. „Jaký je rok?“ zeptal se nakonec.

„Léta Páně 3131,“ odpověděl kardinál, který dál stál vedle sedícího muže.

Otec Paul Duré zavřel oči. „Padesát sedm let po mém posledním oživení. Dvě stě sedmdesát devět let po Zhroucení Bran.“ Otevřel oči a zadíval se na kardinála. „Dvě stě sedmdesát let poté, co jste mě otrávil a zabil tak papeže Teilharda I.“

DAN SIMMONS

Kardinál Lourdusamy se burácivě rozesmál. „Zotavuješ se z dezorientace po oživení rychle, když dovedeš tak dobře počítat.“

Otec Duré přešel pohledem od kardinála k vysokému muži v šedém. „Albedo. Přišel jsi jako svědek? Nebo musíš svému krotkému Jidášovi dodat kuráž?“

Vysoký muž neodpověděl. Již tak tenké rty kardinála Lourdusamyho se stáhly tak, že mezi rozbujelými laloky na bradě prakticky zmizely. „Chceš něco říct, než se vrátíš do pekla, vzdoropapeži?“

„Vám ne,“ zamumlal otec Duré a zavřel oči, aby se pomodlil.

Dva švýcarské gardisté popadli otce Durého za hubené ruce. Jezuita jim nekladl odpor. Jeden z gardistů chytil oživeného muže za čelo, zvrátil mu hlavu dozadu a štíhlý krk mu ohnul do oblouku.

Kardinál Lourdusamy elegantně postoupil o půl kroku blíž. Ze záhybů jeho hedvábného rukávu vyklouzl nůž s rukojetí z rohoviny. Zatímco gardisté apatického Durého, jehož ohryzek zvrácením hlavy ještě víc vystoupil, pevně drželi, Lourdusamy plynulým gestem, jako by něco odhazoval, zakroužil rukou směrem nahoru. Z Durého přetáté krkavice vytryskla krev.

Lourdusamy couvl, aby si neušpinil róby, zasunul čepel zpátky do rukávu, zvedl nahoře rozšířený kalich a zachytil do něj pulsující proud krve. Když byl kalich skoro plný a krev přestala stříkat, kývl na příslušníka Švýcarské gardy, jenž vzápětí hlavu otce Durého pustil.

Oživený muž byl znovu mrtvola, hlava mu bezvládně visela, oči zůstávaly zavřené, rána na rozříznutém krku byla jako namalované rty na strašlivém, nepravidelném šklebu. Dva gardisté uložili tělo na desku a sundali rubáš. Nahý mrtvý muž vypadal bledě a zranitelně – rozervané hrdlo, zjizvená hrud, dlouhé bílé prsty, bledé břicho, povadlé genitálie, vyhublé nohy. Smrt ponechává – dokonce i ve věku ožívování – jen málo důstojnosti anebo žádnou i těm, kteří vedli život soustavného sebeovládání.

Zatímco gardisté drželi krásný rubáš tak, aby se mu nic nestalo, kardinál Lourdusamy vylil krev z těžkého kalichu na oči mrtvého, do otevřených úst, do čerstvé rány nožem a na hrud, břicho a slabiny mrtvol. Rozlévající se červeň se svou intenzitou nejenom vyrovnala barvě kardinálových rób, ale dokonce ji překonala.

„*Sie aber seid nicht fleischlich, sondern geistlich,*“ řekl kardinál Loudrusamy. „Vy však nejste z těla, ale z ducha.“

Vysoký muž povytáhl obočí. „Bach?“

ENDYMIONŮV VZESTUP

„Samozřejmě,“ odpověděl kardinál a postavil kalich, nyní již prázdný, vedle mrtvoly. Přikývl, načež gardisté tělo zakryli dvouvrstvým rubášem. Krev se do krásné látky okamžitě vsákla. „*Jesu, meine Freunde,*“ dodal Lourdusamy.

„Myslel jsem si to,“ řekl vyšší muž. Tázavě se na kardinála podíval.

„Ano,“ přisvědčil Lourdusamy. „Teď.“

Muž v šedém obešel máry a postavil se za oba gardisty dokončující zastřelování okrajů krví nasáklého rubáše. Když se narovnali a od mramorové desky odstoupili, muž v šedém zvedl velké ruce k zátylku obou příslušníků Švýcarské gardy. Muži otevřeli oči a ústa dokořán, ale nestihli vykřiknout: z otevřených úst a očí jim vmžiku zaplála žhnoucí zář, kůže zprůhledněla a ukázala oranžové plameny v jejich tělech. Pak najednou byli pryč – vypaření, rozprášení na částičky jemnější než popel.

Muž v šedém si otřel ruce o sebe, aby je zbavil tenké vrstvy mikroprachu.

„Škoda, rádce Albedo,“ utrousil kardinál Lourdusamy zastřeným bruchivým hlasem.

Muž v šedém se zadíval na náznak vzdušného prachu, snášejícího se slabým světlem, a potom zpátky na kardinála. Znovu tázavě zvedl obočí.

„Ne, ne, ne,“ zabručel Lourdusamy. „Myslím rubáš. Ty skvrny nikdy nepustí. Po každém oživení musíme utkat nový.“ Otočil se a vykročil k tajným dveřím. Róba na něm šustila. „Pojďte, Albedo. Musíme si promluvit, a mne čeká ještě před polednem děkovaná mše.“

Když se za nimi dveře zasunuly, oživovací komora zůstala tichá a prázdná až na zahalené mrtvé tělo a nepatrný náznak šedivé mlhy v kalném světle, proměnlivý, rozplývající se opar navozující dojem odcházejících duší nedávno zemřelých.